

Існує декілька ефективних засобів управління конфліктною ситуацією. Їх можна поділити на дві категорії: структурні і міжособисті. Не слід вважати причиною конфліктів просту відмінність характерів, хоча, звичайно, і воно може стати єдиною причиною конфліктної ситуації, але в загальному випадку це всього лише один з чинників.

Конфлікт означає незгоду сторін, при якому одна сторона намагається домогтися прийняття своїх поглядів і перешкодити іншій стороні зробити те ж саме. Потрібно управляти розвитком і розв'язанням конфліктів, належним чином діагностуючи динаміку розвитку конфлікту і виробляючи стратегію дій у конфліктній взаємодії.

Таким чином, конфлікт може бути функціональним і вести до підвищення ефективності організації. Або він може бути дисфункціональним і приводить до зниження особистої задоволеності, групової співпраці, ефективності організації. Роль конфлікту, в основному, залежить від того, наскільки ефективно їм управляють. Щоб управляти конфліктом, необхідно розуміти причини виникнення конфліктної ситуації.

Література

1. Гришина Н.В. Психологія конфлікту. – К. : Либідь, 2000. – 258с.
2. Кравченко О.П. Погляд конфліктолога на онтосинтез конфлікту. / О.П. Кравченко // Соціологічні дослідження. – 2004. – №9. – С.103-112.
3. Казаков В. Соціальний конфлікт: проблема визначення / В. Казаков // Соціол. : теорія, методи, маркетинг. – 2004. – № 3. – С. 156-166.

Жосан Т.І., магістрант
(науковий керівник -
викладач Полтавець М.М.)
Центральноукраїнський національний
технічний університет
м. Кропивницький

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ТА ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ЕНЕРГОПОСТАЧАЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Енергетика, як галузь виробництва, охоплює сукупність процесів переробки природних паливно-енергетичних ресурсів з метою виробництва теплової та електричної енергії, передачі та споживання цих видів енергії в народногосподарському комплексі. Вона володіє технологічними особливостями, в порівнянні із іншими галузями. Найбільш характерна особливість – це одночасне виробництво та споживання енергії, відсутність можливості складування і нагромадження. Розвиток енергетики в умовах нестабільної економіки вимагає розробки характерних правил, норм, закономірностей проектування та освоєння нових енергетичних потужностей, впровадження енергозберігаючих технологій, ефективного використання потужностей паливно-енергетичного комплексу. Надійне енергопостачання за міжнародними

стандартами і конкурентоспроможними цінами має важливе значення для успішного розвитку сучасної економіки будь-якої країни. Для України це особливо важливо, оскільки її паливно-ресурсний потенціал забезпечує власні потреби в усіх видах енергії лише наполовину [1].

В процесі виробництва, передачі та розподілу енергії важливе місце відіграють основні засоби. Основні засоби (відповідно до офіційного визначення, сформульованого в Положенні (стандарті) бухгалтерського обліку ПБО-7) – це матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний термін корисного використання яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший одного року). Основні засоби займають важливе місце в активах енергопостачальних підприємств, а їх структура визначається видом використовуваного енергоресурсу, типом і призначенням об'єкту. Ефективне використання основних засобів значним чином впливає на результати господарської діяльності підприємства та зумовлює необхідність впровадження в енергопостачальних компаніях науково обґрунтованої системи обліку основних засобів [2].

Незважаючи на велику кількість наукових праць з даного питання, існує низка проблем обліку основних засобів на підприємствах енергетичної галузі, які потребують додаткового дослідження і вирішення. Серед них слід виділити: необхідність удосконалення класифікації основних засобів та їх аналітичного обліку, облік фінансування капітальних інвестицій в основні засоби енергопостачальних компаній, відображення витрат на проведення відновлювальних робіт в електричних мереж [3].

Класифікація основних засобів має важливе значення в обліку основних засобів, оскільки, забезпечує досягнення кінцевої мети в аналізі, інтерпретації і наданні корисної облікової інформації. Діюча класифікація основних засобів згідно з П(С)БО 7 «Основні засоби» є усередненою для всіх підприємств і тому не може задовольнити вимоги до обліку основних засобів енергопостачальних компаній, є занадто укрупненою та потребує деталізації. Доцільно виділити в окрему підгрупу передавальні пристрої, що дозволить більш оптимально представити основні засоби енергопостачальних компаній та покращити прийняття управлінських рішень.

У системі регулювання бухгалтерського обліку на підприємстві важливе місце займає облікова політика. Вибір її принципів, методів та процедур забезпечує максимальний ефект від ведення бухгалтерського обліку. До основних елементів облікової політики відносяться: вибір методу нарахування амортизації, встановлення вартісної межі віднесення засобів праці до основних фондів, поріг суттєвості для переоцінки основних засобів, періодичність зарахування сум дооцінки основних засобів до нерозподіленого прибутку [3].

Головним результатом підвищення ефективності використання основних засобів енергопостачальних підприємств є зростання обсягу виробництва паливно-енергетичних ресурсів. Кількість виробленої енергії за наявної виробничої потужності залежить, з одного боку, від фонду часу продуктивної роботи обладнання та мереж, тобто від їхнього екстенсивного завантаження, а з іншого від ступеня використання засобів праці за потужністю в одиницю часу інтенсивного навантаження.

Резервом збільшення продуктивної роботи виробничого устаткування є максимально можливе скорочення його простоїв. Значному поліпшенню екстенсивного завантаження засобів праці також сприяє зниження частки недіючого устаткування, а також виведення з експлуатації енергетично неефективного обладнання.

Вирішальне значення для підвищення рівня інтенсивного використання основних засобів має своєчасна заміна та модернізація фізично спрацьованого і технічно застарілого устаткування, що є особливо актуальним для енергопостачальних підприємств України. До важливих факторів, що зумовлюють зростання продуктивності роботи обладнання в одиницю часу, належить також: запровадження нових технологій, інтенсифікація виробничих процесів, застосування прогресивних форм і методів організації виробництва.

Література

1. Федішин Б.П. Економіка енергетики. Навчальний посібник для студентів енергетичних спеціальностей вищих навчальних закладів. – Тернопіль, 2003 – 182 с.
2. Павлюк І.М. Бухгалтерський облік основних засобів та інших необоротних матеріальних активів : [навч. посіб.]. / Павлюк І.М. – К. : Центр навчальної літератури, 2004. – 159 с.
3. Цебень Р.Л. Облік та внутрішній аудит основних засобів в енергопостачальних компаніях України: автореф. дис. канд. екон. наук : 08.00.09 / Р. Л. Цебень; ДАСОА. – К., 2009. – 21с.

Заболотна К.А., студентка
Центральноукраїнський національний
технічний університет
м. Кропивницький

ВНУТРІШНІЙ АУДИТ ПРАВИЛЬНОСТІ ФОРМУВАННЯ ПЕРВІСНОЇ ВАРТОСТІ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Основні засоби – це ті об'єкти, які наявні практично на кожному підприємстві, саме тому проведення їх перевірки є надзвичайно важливим і необхідним. Останнім часом все більшої актуальності набуває контроль не лише з боку зовнішніх суб'єктів контролю, а й внутрішніх, адже здійснення саме внутрішнього аудиту допомагає уникнути помилок та порушень у цілому та у частині операцій з основними засобами, зокрема.

Аудитор повинен оцінити систему внутрішнього контролю на підприємстві (яке в своїй діяльності використовує основні засоби), з метою формування плану та програми проведення перевірки. Створений безпосередньо перед проведенням перевірки план визначає послідовність дій аудитора, тобто в яких напрямках і з якою інтенсивністю буде проводитися перевірка. Для кращого огляду і раціональної постановки завдань можуть використовуватися графіки, діаграми і комп'ютерні системи [1].

Необхідною умовою правильного обліку основних засобів є єдиний принцип їх грошової оцінки. Розрізняють такі види оцінки основних засобів, як: первісна, залишкова, переоцінена і ліквідаційна вартість. Придбані основні засоби зараховуються на баланс підприємства за первісною вартістю, тому П(С)БО 7